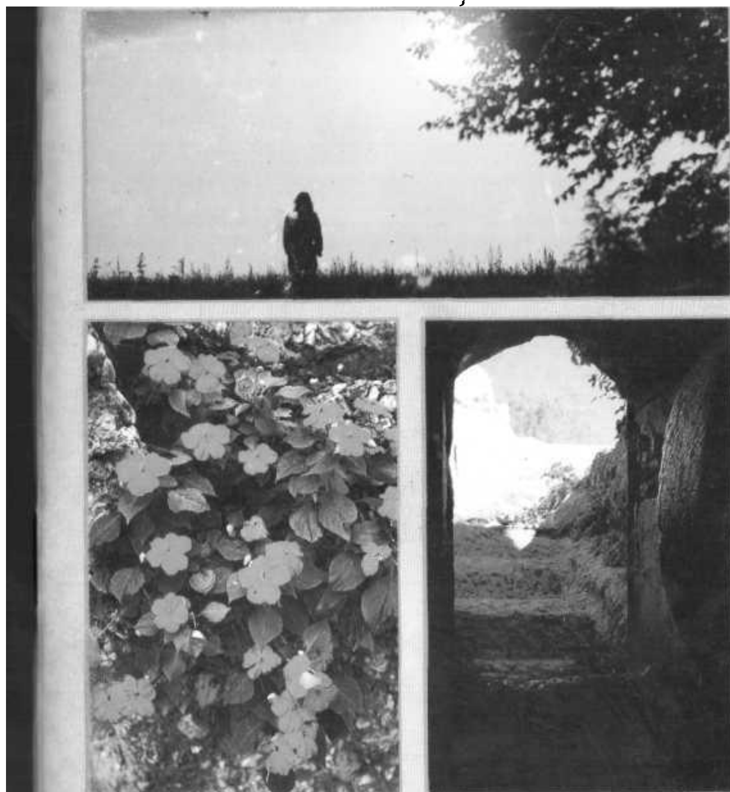
RICHARD BEWES

ÎNVIEREA – REALITATE SAU FICŢIUNE?

A înviat Iisus din morţi?

Învierea – realitate sau ficţiune?

RICHARD BEWES

OMEGA KIAPQ

DEBRECEN

CUPRINS

Text copyright © 1989 Richard Bewes

This edition copyright © 1989 Lion Publishing

Editura OMEGA în limba română e Editat de: Editura OMEGA 4002 Debrecen, Pf.: 197

Tradus de: Elena Vodă

(Biserica Creştină Baptistă, Mediaş)

I
Să presupunem doar 4
Cea mai însemnată întrebare 7
Şi acuma restul veştilor... 11
O zi complicată 14 Picioare care aleargă 16
Refuz să răspund 19
O întrebare asupra evidenţei 22
Bariera psihologică 27
Bariera morală 31
Necredinciosul 34
Trupul înviat 39
Un drum al vieţii 43
Cercetează faptele! 48

SĂ PRESUPUNEM DOAR

„Îmi pare rău de voi creştinii”, a spus un şofer de taxi, privind peste umăr şi văzându-mi gulerul de cleric.

Tonul său exprima orice altceva dar nu părere de rău. Se prăpădea de râs.

„Toţi sunteţi la fel”, a continuat el. „Voi sprijiniţi totul pe credinţa într-o altă viaţă. Lucraţi, vă rugaţi, renunţaţi la tot. Apoi, când ajungeţi la sfârşit, descoperiţi că de fapt nu este nimic”.

Am râs şi eu. Părea un răspuns bun.

„Totul este foarte bine”, am spus. „Să presupunem că eu greşesc. Nu există cer, judecată, altă viaţă sau ceva de felul acesta. Cu toate acestea tot eu câştig!

Iată-mă amăgit, croindu-mi propriul meu drum prin viaţă, cu convingerea fermă că viaţa nu este produsul întâmplării. Cred, asemenea atâtor milioane de oameni, că suntem în această lume cu un scop şi că acel om, numit Iisus Hristos, a fost omorât în locul nostru, al tuturor.

În deziluzia mea sunt pătimaş şi existenţa îmi este motivată în fiecare zi de sentimentul viu al prezenţei Lui. Aşa că atunci când ajung la sfârşitul zilelor mele pe pământ, trec în eternitate crezând că toate energiile mele au fost cheltuite pentru un scop veşnic. Şi

Credinţa creştină nu se limitează la oameni de o anumită rasă sau origine. *Oricine poate începe o viaţă nouă cu ajutorul lui Dumnezeu*.

apoi – dacă tu ai dreptate – n-o să fiu deloc dezamăgit recunoscând că am greşit!

Dar, am continuat – acum eram din nou aprins – să presupunem că tu greşeşti şi că eu am dreptate, iată-te, luptându-te să-ţi câştigi existenţa şi să câştigi destui bani ca să te poţi întreţine – şi nici nu ştii de ce! încerci să dai sens existenţei, trăind din propriile tale puteri şi asperând la ceea ce este mai bine. Te lupţi pe cât este posibil cu boala şi cu decăderea, dar la sfârşit trebuie să accepţi inerenta morţii.

Şi apoi vei înfrunta cel mai teribil şoc. Vei fi confruntat cu persoana pe care ai ignorat-o toată viaţa, îţi vei da seama că pentru tot ceea ce ai făcut în viaţă a fost în zadar. Totul a fost fără rost, nu a avut nicio însemnătate. Acum doar presupunem…"

Dar şoferul de taxi nu mai asculta. Era preocupat doar de întoarcerea maşinii. Dacă şi-ar fi putut dirija la fel şi gândirea…

Oare Iisus a înviat cu adevărat din morţi? Când ajungem la afirmaţia creştină a învierii lui Iisus Hristos, noi suntem pe un teren mai solid decât doar acela al presupunerilor. Milioane de oameni înaintea noastră au cercetat lucrul acesta. Şi eu am ajuns la concluzia finală că ceva s-a întâmplatân ziua de paşti – ceva care poate schimba vieţile noastre.

CEA MAI ÎNSEMNATĂ ÎNTREBARE

Moartea este un subiect cane astăzi este evitat cu grijă în conversaţie. La un spital din Statele Unite se referea la ea „pacient fără

viaţă".

De-a lungul secolelor am luptat să eliminăm spectrul hidos al morţii.

„Dacă un om moare ar mai putea să trăiască vreodată?" Cuvintele din cartea lui Iov din Biblie vizează exact dilema noastră. Bărbaţi şi femei, de la începuturile existenţei au fost preocupaţi de acest lucru mai mult decât de oricare problemă.

Oamenii epocii de piatră, oamenii organizaţi în triburi, oameni moderni... cu toţii am fost tentaţi să ne confruntăm conştiinţa cu această întrebare universală. Ar putea un luptător să-şi ia armele într-o viitoare existenţă? Ar trebui să fie şi soţia lui omorâtă ca astfel să-l poată însoţi în lumea misterioasă a spiritelor? Ar trebui oare să fie omorâţi şi sclavii lui, ca astfel să poată fi împlinite toate nevoile lui?

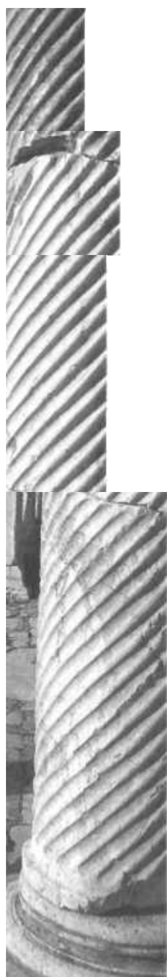
Dacă a fost Valhala nordicilor, câmpiile Élysée la filosofii greci sau procesiunea de mumificare la riturile funebre ale egiptenilor, atunci a fost cel puţin un fel de credinţă în „existenţa" după moarte. Dar toate acestea sunt prea vagi şi neclare pentru a putea fi numită *viaţă* după moarte. A fost numai un transcript al vieţii. A fost ca un negativ alb şi negru după o realitate colorată a vieţii trăite pe pământ.

Lumea în care creştinismul s-a impus la începuturile sale nu a fost lipsită de minţi luminate; greci, romani şi asiatici. Ei toţi s-au întrebat ce se află dincolo de această viaţă. O regiune homerică de umbre? O serie pitagoreică de transmigraţie a sufletelor? O succesinune nesfârşită a vieţii şi a morţii? Nimeni nu a ştiut de fapt! „Presupunerile s-au terminat", a spus Xenophanes.

Apoi a venit mesajul învierii lui Iisus. Dacă ar fi fost numai o simplă legendă, despre o persoană necunoscută care a trăit în Palestina, ea ar fi rămas o vreme doar o temă interesantă de conversaţie după cină... Dar aici este mai mult decât o povestire dintr-o carte veche. Oamenii şi-au schimbat complet modul de a gândi. Personalitatea lui Hristos a luminat în convingerile lor. Ei au fost gata să moară pentru încrederea de neclătinat a mesajului: că Iisus a fost crucificat, că a înviat şi că este viu pentru totdeauna.

„Dacă un om moare va trăi el din nou?" Un om a murit în văzul mulţimii, al unui întreg oraş-capitală. El a fost crucificat ca un criminal de rând. Şi au fost martori la execuţia lui. Şi mai mult el a ieşit din

Primii ucenici au ales mai degrabă moartea decât să se închine la dumnezeii romanilor.

mormânt. Aceia care i-au urmat pe aceşti noi credincioşi au simţit o pace a minţii şi o libertate a duhului cum nu mai cunoscuseră niciodată înainte. Cu siguranţă că ei au avut de câştigat de pe urma acestei experienţe.

Aceste veşti se răspândesc şi astăzi.

10

ŞI ACUMA RESTUL VEŞTILOR…

Din când în când se aude un zvon că cineva a „murit" – probabil timp de o oră sau cam aşa ceva – şi apoi s-a reîntors la viaţă. Întâmplările implică un interes trecător. Dar cât durează această emoţie.

A fost un caz ca acesta cu câţiva ani în urmă. Un om a „murit" şi

apoi s-a reîntors la viaţă. Dar întâmplarea abia dacă a fost menţionată la coada programului de actualităţi. Cu greu a fost găsită în ziare. Care a fost numele omului? în timp de cinci minute nimeni nu şi-a mai amintit de el. Bănuim că într-o zi numele îi va fi scris pe o piatră de mormânt.

În primul secol nu a existat mass-media. Nu au fost televizoare. Nu au fost ziare sau staţii naţionale de radio. Un eveniment ar fi trebuit să aibă proporţii ciclonice ca să trezească mai mult decât o licărire de interes. Este clar că dacă Iisus Hristos n-ar fi înviat din morţi şi nu este nicio îndoială în această privinţă, niciodată n-am fi auzit de el. Când sentinţa a fost dată prietenii lui au fugit. Această mişcare demoralizantă s-ar fi sfârşit înainte să fi început.

De ce nu a luat sfârşit? De ce creştinii duminică după duminică, nu se întâlnesc să plângă moartea lui Hristos ci să o slăvească? A mai fost vreo altă moarte în istorie care să fi fost *sărbătorită* de prietenii celui care a murit? Ce s-a întâmplat după moartea lui

11

Mesajul creştinismului s-a răspândit rapid, de la persoană la persoană, chiar şi fără niciuna din tehnologiile de astăzi.

Iisus? De ce nu a fost aşezat întmjn colţ oscur al istoriei, ci în centrul ei? Este vorba despre elementul-pivot pe baza căruia şirul anilor se despart în cei înainte de Hristos şi în cei după Hristos. Este vreun adevăr în această întâmplare?

Chuck Colson era asociat al fostului preşedinte al Statelor Unite, Richard Nixon. El a fost implicat împreună cu Nixon în scandalul de la

Watergate în anii şaptezeci, şi împreună cu alţi conspiratori el a fost trimis la închisoare. După ce a executat sentinfo suportând detenta, el a vorbit despre noua lui credinţă şi de cei patruzeci de ani în care ucenicii lui Hristos nu au renunţat niciodată de a mărturisi convingerea despre înviere.

Colson a ştiut de la Watergate că adevărul iese întotdeauna la iveală. „Noi n-am putut să păstrăm împreună întâmplările timp de trei săptămâni, sub presiune”, a spus el. „Am fost în preajma celor mai puternici oameni din lume, dar n-am putut tăinui o minciună”.

Aşa că Mmplarea învierii este remarcabil… Dacă învierea n-ar fi fost adevărată”, a continuat Colson, «aceşti ucenici n-ar fi putut să o ascundă niciodată, Cineva ar fi dezgropat firul sau ceva!”

O ZI COMPLICATĂ

Ar trebui să fim recunoscători că avem patru scrieri, patru „Evanghelii” care ne informează fiecare din punctul propriu de vedere despre evenimentele care au avut loc în prima zi de paşti.

Iisus a murit executat pe o cruce romană cu două zile mai înainte. El a fost luat jos de pe cruce în ziua care a fost numită ulterior Vinerea Mare.

Cel mai vechi fragment al Noului Testament este evanghelia a lui ban în greceşte care datează din jurul anului 125 D.H.

14

Pentru ucenicii Lui a fost cea mai întunecată zi din viaţa lor. Iosif din Arimateea şi Nicodim au pus trupul lui Iisus în mormânt. Dar în graba serii, căci urma Sabatul, ziua de odihnă a iudeilor, ei nu au făcut

tot ceea ce trebuia făcut.

Aşa că femeile şi-au făcut planul lor. Ele au intenţionat să se scoale devreme, imediat după ce sabatul se termină, ca să împlinească celelalte elemente ale ritualului, ale funeraliilor, care în grabă nu fuseseră respectat – un ultim şi mic serviciu pentru prietenul lor. Acesta a fost planul lor.

În câteva minute totul s-a învălmăşit. Uitaţi de mirodenii. Uitaţi de trupul legat atent în fâşii de pânză. Aţi crezut că sunteţi la sfârşitul filmului. Nu – spectacolul abia începe. Aţi venit ca să întreprindeţi ceva, dar acum aveţi o slujbă nouă. Voi sunteţi cei care anunţaţi vestea!

Acea dimineaţă de duminică a condus la ceea ce C.S. Lewis numea odată „un capitol nou în istoria cosmică”.

15

PICIOARE CARE ALEARGĂ

A fost o zi a distrugerii pentru ei toţi. Criticii credinţei creştine vor încerca câteodată să opună un pasaj al Evangheliei altuia. Ei spun că diferenţele dintre relatări ar discredita întreg evenimentul. Dar ce vor ei de fapt? Probabil ei ar vrea ca toate cele patru Evanghelii să fie identice cuvânt cu cuvânt! Şi apoi, desigur, similitudinea lor va fi folosită ca o dovadă că întreaga povestire a fost născocită; ea ar fi fost inventată şi apoi învăţată pe de rost!

Este un avantaj în plus pentru noi să posedăm cele patru relatări. Dacă le luăm împreună noi avem o singură imagine completă şi confuză şi o agitaţie a oamenilor fugind peste tot.

Uneori un grup în graba lui se pierde de altul. Ziua este un tumult de veniri şi plecări.

O jumătate de oră cu un creion şi o hârtie, o jumătate de oră făcând pe detectivul, şi vom lega cele patru istorisiri într-una singură. Ce te va surprinde este asemănarea lor. Aşa cum un scriitor a spus: Cea mai izbitoare trăsătură a naraţiunilor este simplitatea.

Aici nu este o încercare de construi atent un scenariu cu Pilat din Pont sau marele preot al evreilor nedumerit, în timp ce Iisus, cel înviat, a ieşit din mormântân faţa a mii de oameni.

16

Mai minunate chiar decât plantele vii din locurile sterpe, învierea lui Iisus arată cum o nouă viaţă poate urma morţii.

Fenomenul, privit în ansamblu şi topit într-un minunat amestec, conduce spre o lume nouă care nu va mai fi niciodată la fel.

17

După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomé, au cumpărat miresme, ca să se ducă să ungă trupul lui Iisus. În ziua dinţii a săptămânii, s-au dus la mormânt dis de dimineaţă, pe când răsărea soarele.

Femeile ziceau una către alta: „Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului? Şi când şi-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită. Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel şezând la dreapta, îmbrăcat într-un veşmânt alb, şi s-au înspăimântat.

El Le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus din Nazaret, care a fost răstignit: a înviat, nu este aici; iată locul unde H puseseră. Dar ducetj-vă de spuneţi ucenicilor Lui, şi lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea: acolo-l veţi vedea, cum v-a spus”.

Ele au ieşit afară din mormânt, şi au luat-o la fugă, pentru că erau cuprinse de cutremur şi de spaimă. Şi n-au spus nimănui nimic, căci se temeau.

Marcu 16: *1 – 8*

18

REFUZ SĂ RĂSPUND

„Dacă aş fi putut să aduc oasele lui Iisus Hristos înaintea

dumneavoastră în acest studio, în ce fel ar fi afectat acest lucru credinţa dumneavoastră?”

Aceasta este întrebarea care i-a fost odată adresată la unul din interviuri, arhiepiscopului Michael Ramsay. Şi el a dat o replică memorabilă. „Ceea ce sugeraţi este complet imposibil. Nu se poate întâmpla şi din acest motiv refuz să răspund la întrebare”.

„Oh, dar am spus numai dacă”, a spus reporterul. „Este o ipoteză pur şi simplu. Dacă aş fi putut aduce oasele lui Hristos aici, în ce fel ar fi afectată credinţa dumneavoastră?”

Dr. Ramsay a rămas nemişcat. „Refuz să răspund la întrebare”.

Dar acum, să pornim de la această presupunere, privind problema dintr-un alt unghi. Un autor aspirat vine la noi, să ne determine să distrugem credinţa creştină pentru totdeauna. „Intenţionez să vizitez Orientul Mijlociu pentru a găsi, dacă pot, oasele lui Iisus Hristos. Vreau să pun capăt la toată această poveste despre înviere”.

Încercări similare au existat şi mai înainte. Lew Wallace era hotărât să exprime ceea ce a simţit el că ar fi miturile creştinismului. Aşa că el a început

19

să scrie o carte care să dovedească o dată pentru totdeauna că Iisus n-a înviat niciodată din morţi, dar cercetările lui l-au condus într-o direcţie neaşteptată, şi-a dat seama că a început a crede. El a spus soţiei lui că nu mai este în stare să scrie cartea. „Scrie altă carte atunci”, l-a îndemnat ea.

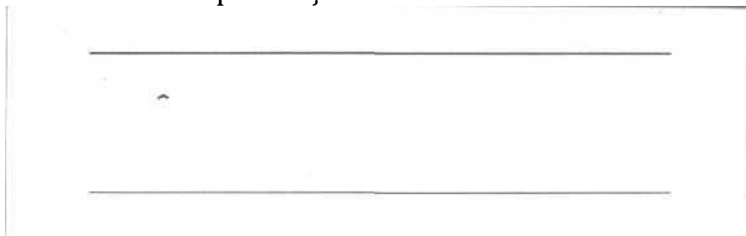
Rezultatul a *fost*, *Ben Hui*. Mai târziu a fost turnat un film care a avut o mare putere de atracţie pretutindeni în lume.

La fel s-a întâmplat şi cu Frank Morison. Încercarea lui de a descoperi istoria „reală” neexagerată, a lui Iisus s-a transformat în ceea ce el a numit mai târziu „cartea care a refuzat să fie scrisă”. În schimb apare o carte de mare succes: *„Cine a mutat piatra*?” Pagină după pagină, Morison arată că cea mai rezonabilă concluzie la care se poate ajunge este aceea că Iisus a înviat din morţi.

Credinţa creştină poate rămâne în picioare în faţa celor mai riguroase investigaţii. Dar putem noi într-adevăr să *dovedim* evidenţa? Sau chiar şi atunci am mai avea de trecut alte bariere psihologice şi morale?

Relatările Evangheliei ne dovedesc clar evidenta că Iisus a înviat

din morţi.

Desigur, niciodată nu putem dovedfânvierea lui Iisus cu argumente matematice, logice. Dar ca şi despre oricare alt eveniment despre care se afirmă că ar fi adevărat, adică atestat din punct de vedere istoric, noi putem aduna dovezi şi să tragem propria noastră concluzie.

Putem accepta ca fapt real că Tensing şi Hilary au fost primii care au urcat pe Everest. Lumea a crezut această afirmaţie a lor, cuvintele fiind întărite de imagini oferite de fotografii.

Deci care sunt indicatoarele adevărului despre înviere în trup a lui Iisus?

Mormântul gol. Toţi sunt de acord că a fost gol. Sunt numai trei explicaţii pentru a relata acest fapt:

Prietenii lui Iisus i-au luat trupul. Toate evidenţele sugerează că evenimentele din Vinerea Mare au năruit complet spiritul şi iniţiativa ucenicilor. Ideea învierii inventată sau reală, pare că a existat dincolo de gândurile lor. Şi în orice caz a fost numită o strajă la mormânt. Această explicaţie nu se potriveşte cu faptele.

Duşmanii lui i-au luat trupul. Care să fi fost motivul? Un asemenea gest ar fi încurajat singurul lucru de care ei se temeau – zvonul că Iisus a fost viu. Din

contră, din precaţiune s-au luat măsuri de a instala o gardă.

Iisus a înviat din morţi. Singura explicaţie care se potriveşte cu datele este că Iisus a fost înviat dintre cei morţi a treia zi.

Apariţiile după înviere. După învierea Sa Iisus s-a arătat ucenicilor Lui. Ne sunt descrise asemenea împrejurări diferite. Unele implică unul sau doi martori, altele mai mulţi. În alte ocazii toţi cei unsprezece ucenici au fost prezenţi, iar altă dată au fost de faţă 500 de oameni.

Acestea nu sunt halucinaţii. Apariţiile au avut loc la ore diferite din zi, afară şi înăuntru, şi în faţa unui întreg grup de oameni. Apariţiile nu aveau caracter preferenţial şi nu s-au avut în vedere indivizi izolaţi cu calităţi psihologice deosebite.

Apoi la un moment dat apariţiile au încetat brusc. Cei care sunt subiectul visurilor, viziunilor sau al halucinaţiilor tind să continue să le aibă.

Ucenici schimbaţi. Nici măcar cel mai mic semn nu ar fi avut asupra lumii dacă ucenicii nu au fost schimbaţi. Dar ei erau oameni noi! Au fost cuprinşi de entuziasm de încredere şi de bucurie în legătură cu lucrul uimitor care s-a petrecut.

Lumea iudaismului, lumea filosofilor greci şi a împăraţilor romani – n-ar fi cunoscut nimic despre Iisus Hristos dacă cu ucenicii nu s-ar fi produs o

23

schimbare. Ucenicii urmaşii lui Hristos – aceiaşi bărbaţi care au fugit de frică când Iisus a fost arestat – i-au dus mai departe mesajul. Înainte ar fi înfruntat leii…

Creştinismul a devenit mai puternic decât iudaismul şi cultura greacă. Într-o zi biserica va sta la mormântul Cezarilor. Vor înlocui tradiţionalul Sabat al iudeilor cu ziua creştină asociată cu învierea. Numai oamenii care au fost convinşi că un mare eveniment a avut loc au avut curajul să se interfereze cu un obicei demodat.

După învierea lui Iisus din morţi el a apărut ucenicilor pe Marea Galileei.

24

— V

— \… «*M*

Există discrepantă între predictjile clare ale lui Iisus că va învia după trei zile şi trei nopţi şi evenimentul propriu-zis? Dacă El a fost crucificat vinerea şi a înviat duminica dimineaţa, atunci El a fost în mormânt numai două nopţi. Ceea ce probabil ei nu ştiu este că exista un sistem, specific evreilor de a socoti, după care o parte a oricărei perioade acoperită de o zi şi o noapte era socotită ca o întreagă perioadă. De aceea, o zi întreagă şi parte din alte două zile erau socotite ca trei zile şi trei nopţi.

Să luăm un exemplu. În Vechiul Testament, în cartea Estera, citim că tânăra regină Estera a apelat la post, în numele ei, timp în care

nimeni să nu mănânce sau să bea trei zile, noapte sau zi. Apoi citim că: „A treia zi, Estera s-a îmbrăcat cu hainele împărăteşti, postul (uând sfârşit, aşa că ea s-a pregătit să-l întâlnească pe rege. De fapt numai două nopţi s-au scurs. Cu toate acestea, în gândirea evreilor, intervalul scurs echivala cu trei zile şi trei nopţi.

Deci a fost adevărat – dar în conformitate cu modul de a gândi al evreilor – că Hristos a prezis că aşa. după cum Iona a stat trei zile şi trei nopţi în pântecele chitului, tot aşa şi Fiul omului va sta trei zile şi trei nopţi în inima pământului".

BARIERA PSIHOLOGICĂ

Sunt aceia care susţin că Iisus niciodată nu a înviat. Ei spun că aşa a fost forţa caracterului său că influenţa lui a continuat. Primii predicatori creştini spuneau numai despre continuitatea puterii personalităţii când vorbeau despre înviere.

Dar astfel de teorii izbesc direct în faţa surselor disponibile nouă.

Unii scriitori afirmă că învăţătura despre învierea în trup a lui Iisus trebuie privită ca un mit. Dar aceşti scriitori tratează în acelaşi fel şi moartea lui Iisus sau îngroparea Lui? De fapt Biblia se referă la înviere în acelaşi fel cum vorbeşte şi despre moartea Lui.

Unul dintre primii convertiţi, cunoscut nouă sfântul Pavel, a scris bisericii din Corint: „V-am învăţat înainte de toate, aşa cum am primit şi eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat şi a înviat a treia zi după Scripturi şi că s-a arătat..."

Vor putea spune criticii că primele două evenimente sunt istorice iar celelalte două sunt mistice? Pe ce bază ne putem permite jocuri ca acestea cu o singură propoziţie? întotdeauna există o menţiune ca: „a treia zi". Ea sună ca o confirmare a unui eveniment real. Ce altceva ar putea însemna?

Unii critici cred că semnificaţia conceptului învierii, este importantă în experienţă şi pentru caracterul oamenilor credincioşi. Nu contează dacă trupul lui Hristos este încă în mormânt!

Dar un alt scriitor se întreabă: „Dacă primii creştini care vorbesc despre istoria mormântului gol, au înţeles-o ca un mit şi nimic mai mult, de ce a trebuit ca cineva să se opună mesajului lor?"

O asemenea învăţătură pare a furniza cu greu un material din care se desprind chipuri de martiri, sau pe care să se formeze bazele unei biserici noi.

Dacă o înviere a avut loc într-adevăr atunci a trebuit să existe şi Iisus. El a fost, după toate probabilităţile cel mai de seamă uriaş pe plan moral pe care rasa umană l-a cunoscut vreodată. Dacă ni s-ar fi spus că a înviat unul dintre Cezari sau Aristotel sau Alexandru cel Mare, poate am zâmbi. Şi apoi nu ne-ar mai interesa.

Dar faptul că evenimentul se centrează asupra lui Iisus, a făcut ca milioane să gândească din nou. Se poate asemui cineva cu El ca dimensiune spirituală şi autoritate morală? Istoricul evreu care nu era un simpatizant al credinţei creştine, a scris: „A fost pe timpul acest Iisus, un om înţelept, dacă ar fi permis să-l numim om…"

Trecerea de la moarte la viaţă este ca şi trecerea unui mare pod – între o viaţă veche şi o viaţă, nouă în Iisus.

28

Acceptarea închinării din partea altora, iertarea acordată pentru păcatele oamenilor, afirmaţia lui privind egalitatea cu Dumnezeu păreau să fie o cale sigură ca el să devină individul cel mai arogant, cel mai egoist din toate timpurile. Dar întreaga omenire înzestrată cu gândire – creştini şi necreştini, iudei, musulmani şi hinduşi – nu au spus niciodată aşa ceva despre Iisus. Evidenţa este în direcţie opusă. Paginile Evangheliei sunt pline de strălucirea datorată autorităţii,

bunătăţii şi compasiunii Lui.

30

BARIERA MORALA

Am vorbit odată cu un student care s-a întâmplat să fie ateist. Teologia era domeniul lui şi l-am întrebat de ce a ales-o. „Mă amuză", a spus el.

Amuzant? Plictisitor? Este improbabil ca adevărurile eterne să aibă ceva de spus celor care îşi trăiesc viaţa în mod superficial. Nu contează cât de bine sunt înzestraţi intelectual.

Putem cunoaşte toate argumentele. Putem fi chiar convinşi într-un mod academic de validitatea afirmaţiei creştine că Hristos este viu. Putem să cochetăm cu credinţa şi să ascultăm predici la televizor. Dar toate nu conduc la nimic dacă nu există un îndemn lăuntric care să spună: „Stai deoparte" de Domnul pastelor.

Marioneta secolului întâi, regele Agrippa a vrut să păstreze această distanţă. L-a închis pe Pavel în temniţă, intrigat de credinţa lui. Când a fost adus înaintea lui, Pavel a întrebat curtea: „Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morţii?"

Agrippa a auzit cuvântarea lui Pavel şi la sfârşit a schimbat-o într-o glumă. „Curând vrei tu să mă înduplеci să mă fac creştin", a spus el în bătaie de joc. Dar Irozii au fost toţi aşa. Unchiul lui Agrippa, Irod Antipa, a sperat să se distreze puţin în timpul

31

Numai când ne dămim pe noi înşine lui Hristos descoperim viaţa *pe care el ne-o oferă*, scurtei întâlniri cu Iisus, dar s-a plictisit şi l-a

trimis pe prizonierul acesta tăcut la Pilat din Pont.

Din nou şi din nou, principala barieră care împiedică pe oameni să creadă în învierea lui Iisus Hristos este voinţa de a se preda lui Iisus, şi nu este deloc o problemă a evidenţei.

Învierea este miracolul suprem care stă în inima revelaţiei creştine. DBR acesta este un adevăr inconvenient.

El răstoarnă multe dintre ideile noastre preconcepute şi se interferează cu planurile noastre. Ne obligă să ţinem seama că într-o zi ne vom întâlni cu

32

această figură centrală a istoriei. Învierea ne face să ne reconsiderăm scopurile, priorităţile şi planurile. Stă în calea noastră.

Când Petru a predicat prima dată că Iisus a înviat, ascultătorii „au rămas străpunşi în inimă”. Aceasta n-a fost o veste bună pentru ei. Mulţi au fost în Ierusalim în timpul răstignirii. Unii dintre ei au fost spectatori în aceea zi dezastruoasă, participanţi la cel mai teribil eveniment care a condus la omorârea mult-aşteptatului Mesia, eliberatorului promis al Israelului.

Acum inima lor s-a frânt. Învierea nu este o veste bună pentru un bărbat sau o femeie care nu vrea să aibă nimic de-a face cu Iisus cel înviat. Este de preferat să spună: „Nu cred”, sau chiar „Nu vreau să cred”. Este mai bine decât să se agaţe de ceva sperând că problema va trece.

Alternativ putem face ceea ce primii ascultători au făcut în Ierusalim. Ei au fost străpunşi în inimă, şi ziua s-a sfârşit, familia creştină numărând peste 2000 de membri.

33

NECREDINCIOSUL

În seara aceleiaş zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Iisus, a stătut în mijlocul lor, şi Le-a zis: „pace vouă!” Şi după ce a zis aceste vorbe, Le-a arătat mnnile şi coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul. *ban 20*: *19 – 20*

Există o lume de afirmaţii neconvingătoare în relatările Evangheliilor. Eu pot fi „bucuros” dacă trenul soseşte la timp. Dar aceasta a fost o bucurie neasemănată din inimă a acestor oameni care cu patruzeci şi opt de ore în urmă au crezut că lumea s-a prăbuşit peste ei. Să aibă împreună cu ei pe conducătorul lor – triumfător

asupra morţii, vorbind, mâncând împreună cu ei – a fost ceva ce depăşea imaginaţia. Da, ei au fost bucuroşi.

Dar unde a fost Toma?

Noi îl cunoaştem pe acest ucenic ca „Toma necredinciosul”. Noi 11 asociem noţiunii de pesimism. Era propriu caracterului său să lipsească, să se retragă în faţa unei lumi reci şi ostile şi să se învăluie în propriile presimţiri rele.

Când ceilalţi i-au spus vestea copleşitoare şi nemaipomenită despre întâlnirea de duminica seara.

34

Toma, ucenicul absent, a devenit Toma, ucenicul necredincios: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui nu voi crede”.

De aceea îl numim Necredinciosul. Într-un anumit sens Toma a fost puţin prea sigur de el. A avut vreun motiv real să nu creadă cuvântul unor oameni cu care a fost împreună în ultimii trei ani? Izolat prin atitudinea rezervată şi prin temperamentul lui, el vorbeşte ca unul din lumea vestică. „Dar nu pot să cred aceasta”, insistă ei. Punctul lui de vedere este complet determinat de poziţia pe care se situează el însuşi. Aici se manifestă îndoiala în cel mai dogmatic şi intolerant sens: *Nu voi crede*.

Noi nu aprobăm firea ursuză a lui Toma pe care o are împotriva voinţei sau a ştiinţei lui, mai mult noi nu-l blamăm pe Toma că este Toma. Dar trebuie să ţinem seama că nu a ştiut că este un Toma.

„Te cunoşti pe tine însuţi?” este o întrebare bună pentru un necredincios. Recunoşti şi ţii seama de personalitatea ta, de mediu, de prejudicii când îţi formezi opiniile? în timpul acesta de criză a fost mai mult posibil ca Toma să fie dominat mai mult de emoţii decât de orice altceva. Ceea ce îi lipsise a fost abilitatea gândirii. El a trebuit să-şi amintească de ceea ce Hristos i-a învăţat pe toţi mai devreme. Şi de asemenea a avut nevoie de ajutorul grupului. Aşa a fost, emoţiile şi izolarea au biruit: *Nu voi crede*.

35

După opt zile, ucenicii lui Iisus erau încuiate, a venit Iisus, a stătut în mijlocul lor şi Le-a zis: „Pace vouă!” Apoi a zis lui Toma: „Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele; şi adu-ţi mâna şi pune-o în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios”.

Drept răspuns Toma l-a zis: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!”
Ioan 20: *26 – 28*.

Natural noi suntem recunoscători şi încântaţi de urmarea întâmplării. Ni se redau cuvintele spontane şi pline de recunoştinţă ale lui Toma când, în final, s-a aflat în faţă cu Iisus: „Domnul meu şi Dumnezeul meu”.

Replica lui Iisus dată necredinciosului linişteşte pe mulţi care ca şi Toma, au vrut să spună: „Numai dacă aş vedea, aş întâlni, aş atinge… apoi aş crede”. Raporturile martorilor oculari sunt suficiente ca să credem. „Ferice de cei ce nu au văzut şi au crezut”, a spus Iisus.

Depinde de individ cum va răspunde la problema mormântului goi

36

Este adevărat să spui că învierea lui Hristos n-a avut loc niciodată? Dar faptul că Iisus l-a înviat pe tânărul din Nain, fica lui iar sau – în mod suprem – pe Lazăr după patru zile? (Dacă vrei să verifici referentele acestor Mmplări uită-te la sfârşitul cărtji.)

Nu putem să descriem exact aceste evenimente biblice ca înviericel puţin în aceeaşi termeni aplicaţi la învierea lui Hristos. Să luăm de exemplu Mmplarea lui Lazăr. Aici este unul dintre cete mai mari „semne” a identităţii divine a lui Hristos. Autoritatea lui este marcată peste tot în pasaj când el demonstrează puterea lui peste moarte. „Daţi piatra la o parte!… Lazăre ieşi afară!… Dezlegaţi-l şi lăsatj-l să meargă!”

Lăsaţi-l să meargă? Unde să meargă? De ce să se întoarcă în casa din Betania pe care Lazăr a împărtjt-o cu surorile lui, Marta şi Maria. În câteva minute va fi prânzul. Poate a fost rândul lui Lazăr să spele vasele – nu-ţi pasă nu-i aşa Lazăr? Oh, şi taxele care trebuie plătite imediat – nu ai uitat?

Aceasta a fost diferenţa. Lazăr cel înviat a fost lucru uimitor, dar Lazăr a fost adus înapoi – în această lume veche şi degradată cu luptele şi nimicniciile, durerile, greutăţile şi suferinţele ei – şi într-o zi el din nou a trebuit să treacă prin procesul de a muri din nou.

Aşa că învierea lui Lazăr nu ne oferă o definiţie a „învierii". Marele eveniment al învierii lui Iisus din morij a fost – că nu va mai muri niciodată. Reîntoarcerea lui Lazăr din mormânt a fost trezire la viaţă; o venire înapoi. Învierea lui Iisus continuă, cu un trup nou, într-o viaţa care transcende complet morţii.

TRUPULÂNVIAT

Dar va zice cineva: Cum înviază morţii? Şi cu ce trup se vor întoarce?

1 Cor. *15*: *35*

Este o întrebare normală pe care şi-o pun cei ce-l urmează pe Iisus. De fapt El este înaintaşul nostru. El a fost înviat şi noi vom învia într-o zi cu trupuri ca ale lui. Este un concept tulburător. Gândiţi-vă la toate apariţiile de după înviere. Nu a fost o fantomă: fantomele nu mănâncă peşte fript.

„Atingeţi-Mă, şi vedeţi – a spus El – un duh nu are nici carne, nici oase, cum vedeţi că am Eu". *Luca 24*: *39*. Şi acest trup putea să treacă prin uşi închise. Aici apare o dimensiune complet nouă a existenţei, care *va fi şi a noastră într-o zi*. Aşa că în mod normal se ridică întrebări despre trupul înviat.

Cum putem fi siguri că există aşa ceva?

Din cauza învierii lui Hristos. Învierea vieţii sălăşluieşte în El. „Eu sunt învierea şi viaţa", a spus El Martei; „cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată". *Ioan 11*: *25 – 26*. Este o promisiune, o promisiune nu mai puţin minunată decât alta, care este repetată de patru ori, că într-o zi Cristos îi va învia pe toţi care sunt ai lui.

Poate acea dimensiune a existenţei să fie mai puţin reală, mai puţin substanţială, mai puţin probabil de împlinit decât aceea pe care o experimentăm acum? Va fi viaţa mărită dincolo de înţelegerea prezentă.

Cât de asemănător va fi trupul înviat cu trupul nostru pământesc? Va avea legătura cu trupurile noastre pământeşti, va exista o continuitate reală, dar şi o mare diferenţă. Va fi un trup perfect şi glorios, ca şi al lui Iisus. Nu va fi supus nici unui proces de degradare, de îmbătrânire.

Va fi de asemenea ceea ce Pavel numeşte „un trup duhovnicesc". Pentru noi sună ca un paradox. Dar când noua ordine va începe, trupurile pe care urmaşii lui Hristos le vor primi vor fi aşa de potrivite

noului mediu ca hainele tropicale pentru viaţa la ecuator.

Cum va fi trupul înviat? Va fi ca „trupul Lui glorios”. Dacă este aşa, va putea fi de recunoscut (cum a fost Hristos], cu puterile lui neobişnuite.

Un avertisment, oricum: deşi spiritual, trupul lui Iisus a fost capabil să fie aici pe pământ. Este de conceput că a fost o diferenţă între trupul pe care ucenicii l-au văzut după înviere şi trupul glorificat al lui

Viaţa înviată este total o altă existentă, aşa cum se deosebeşte viaţa a unei fluture de viaţa unui vierme.

40

1

Hristos în cer. Dacă este diferenţă, nu ni se vorbeşte despre ea.

Când vom primi acest trup? Se va întâmpla într-un moment, „într-o clipită la sunetul trâmbiţei”, când „vom fi schimbaţi”. Până în acel moment, credincioşii care au murit sunt descrişi ca fiind „adormiţi”: adormiţi, adică din punctul de vedere al celor care au rămas în viaţă; în ceea ce priveşte pe cei morţi ei sunt „departe de trup şi acasă la Domnul”, aşteptând a doua venire a lui Hristos când ei vor învia şi li se vor da trupuri noi.

De ce nu ne spune Biblia mai mult despre aceasta? Pentru că concentrează cea mai importantă trăsătură în ceea ce priveşte viitorul. Iisus a spus că „unde voi fi Eu veţi fi şi voi...” Vom fi întotdeauna cu Domnul.

Prezenţa glorificată şi regească a lui Iisus va domina viaţa viitoare. Va fi minunată pentru că El este acolo. Biblia nu intră în amănunte despre lucrurile nesemnificative. Ce contează este perspectiva minunată descrisă în versetul:

„Lucruri pe care ochiul nu Le-a văzut, urechea nu Le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care Le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”.

UN DRUM AL VIEŢII

Învierea este mai mult, decât o speranţă îndepărtată. Viaţa înviată se începe în clipa, când îl primim pe Hristos ca Domn şi MÂntuitorul nostru. Creştinii au înviat împreună cu Hristos. Ei au înviat deja. Viaţa nouă cu El este o realitate prezentă.

Trăim într-o altă dimensiune. Noi trebuie să căutăm „cele de sus, unde este Hristos”. Putem trăi oriunde, totuşi viaţa noastră cu

Iisus Hristos, contactul nostru de rugăciune cu El ne poate întări în aşa mod, încât să ne ridicăm deasupra problemelor care ne înconjoară.

Ne uităm dintr-o altă perspectivă. „Gândiţi-vă la lucrurile de sus” – spune apostolul Pavel – „nu la cele de pe pământ”. „Dacă ridicăm privirea noastră spre cer” – a spus C.S. Lewis – „primim şi pământul, dar dacă ne uităm doar spre pământ, nu vom avea niciunul”. Dimensiunea învierii dă direcţia şi ţinta vieţii noastre pe pământ.

Trăim într-un alt mediu. Să vedem din nou ce a spus Pavel: „Căci voi aţi murit, şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Prima parte a vieţii creştine este o „carte închisă”. „Este moartă”.

Orânduirea nouă s-a început cu identificarea

42

43

mm noastră cu Iisus Hristos. A fost mort, şi noi „am murit” împreună cu El. Dar El trăieşte veşnic şi noi putem cunoaşte această viaţă „veşnică”. Viaţa noastră este ascunsă în El. Destinaţia noastră este legată de El. Aceasta este patria lui Dumnezeu care este veşnică.

Ne uităm spre un alt orizont. Cum scrie Pavel „Când se va arăta Hristos, viaţa voastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă”. Urmaşul lui Iisus este copilul eternităţii, cetăţeanul cerului. Căci noi copii învierii nu mergem spre stricăciune, spre întuneric şi spre noaptea apropiată. Cartea Proverbelor descrie vizibil această cale a celor neprihăniţi:

„Dar cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”.

Prin învierea lui Iisus avem speranţa în viitor, care nimeni nu ne poate lua. El a înviat – este un factor real istoric. Şi noi putem învia pentru o viaţă nouă, dacă speranţa noastră este în El.

Era duminică dimineaţa de paşti. Pastorul din Uganda, Kefa Sempangi cum s-a întors acasă de la serviciul de dimineaţă s-a întâlnit cu o gaşcă care avea cinci membri.

„Acum te vom omorî” – i-a spus conducătorul lor. „Dacă ai ceva de spus, spune acuma înainte de a muri”.

Kefa a început să tremure, „Nu ar trebui să mă omoare, căci mor imediat. Apoi” – îşi aminteşte – „dintr-o îndepărtare am auzit o voce, care era tocmai vocea mea. Nu este necesar să mă rog pentru mine – am auzit vocea mea. Eu sunt deja mort. Viaţa mea este moartă şi ascunsă în Hristos. Viaţa voastră este în pericol, fiindcă antet morţi în

păcatele voastre. Mă voi ruga lui Dumnezeu, ca după ce m-aţi omorât, să vă salveze pe voi de iadul veşnic!”

Conducătorul cu faţa schimbată a întrebat: „Acuma te vei ruga pentru noi?” Acesta a fost punctul de întoarcere. Toţi cei cinci au devenit membri bisericii lui Kefa.

CERCETEAZĂ FAPTELE

CARTE DE BUZUNAR

Dacă vrei să verifici referentele acestei cărţi, atunci le poţi găsi în Biblie, în următoarele locuri.

Pagina	16	Matei 28: 1-10, 16 – 20. Marcu 16
Pagina	26	Matei 12: 40
Pagina	27	1 Corinteni 15: 4
Pagina	33	Faptele Ap. 26
Pagina	34 – 36	Ioan 20 – 21
Pagina	38	Luca 7: 11 – 44
		Matei 9: 18 – 26; Marcu 5: 2143
		Luca 8: 40 – 56
		Ioan 11: 14
Pagina	39	Luca 24; Ioan 6: 39; 11: 25 – 26
Pagina	40	1 Corinteni 15: 35
		Filipeni 3: 21
Pagina	42	2 Corinteni 5: 8
		1 Corinteni 2: 9
Pagina	43	Coloseni 3: 13
Dagina	46	1 Tesaloniceni 4: 16 – 17
		Coloseni 3: 4

Proverbe 4: 18

Cărţi de buzunar apărute până acum:

Ce rost are?

Iisus este răspunsul

Ce se întâmplă după moarte?

Învierea – Realitate sau Ficţiune?

48

Care sunt faptele învierii lui Iisus?

Pentru ce sunt importante acele întâmplări, care au urmat moartea lui?

Cum putem fi siguri că promisiunile lui despre viaţa veşnică sunt adevărate?

Viaţa noastră se poate schimba prin evenimentele primului paşte – această carte ne arată cum.

OMEGA KIADĂ
DEBRECEN